

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזוהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנּוּא הַאֲלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 698

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו, ראה אותו שחוזרות הדמעות על פניו, וצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו, וצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב פתח עיניו, בקש מים לשתות. קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם: רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי להודיע לחברים.

שעכשו הצטרכתי לתקן כל הדברים שראיתי, ובלילה הזו שהייתי שם, עולם אחר ראיתי, ולא ידעתי מה הוא. אמרו לבני ביתי שלא יקרבו אלי, ולא יהיה אדם כאן. כלם הלכו. ורבי יוחנן נשאר שם, ולא קרב אליו כל אותו לילה.

בשהיה מאיר היום, ראו אותו שהיה מדבר ובוכה. ולא ידעו דבר. קם וישב, וקרא לרבי יוחנן. אמר לו: מה ראית? אמר: מעולם אחר באתי, ונכנסתי לשם, ולא נתנו לי רשות לגלות דבר, אלא לך ולחברך. ואמר להם מה שראה.

רבי פרוספדאי חלה. נכנסו אליו רבי יוסי בן קסמא וחכמים. אותו היום, יום השבת היה. ראו אותו שהיה בוכה, ואחר כך צחק. בינתיים נרדם. אמרו, יום השבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא צריך. השאירוהו.

קם רבי יוחנן ודרש, (רות א) "וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה". מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם בהם, שנשארו שני בניו להשלים את מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

אחר כך מה כתוב? "וימותו גם שניהם מחלון וכליון", רוח הקודש ורוח הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר. הנשמה לנשמה של הקודש שהוא י, והרוח השכלית שהיא וא"ו, לא ימותו, אלא אדם יורד מגדלתו נקרא מת.

אף כאן, פשמת רבי אליעזר, הנחמה בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו - נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על שבר.

אותו היום, שראיתם שיִשְׁנָתִי, וְעָשׂוּ חֶשְׁבוֹן שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים שָׁלִי, וְנִמְצְאוּ תָּמִיד שְׁלָמִים.

וְעַל שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תָּמִיד עַל מְדוּתִי, עָזְבוּ אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזֵה, עַד שֶׁהֵעֵלוּ אֶת דִּינִי לְמָקוֹם אַחֵר, וְלֹא יָדַעְתִּי לְאִיזָה מְקוֹם.

וְבֵא מִן הַדִּין לְעֶזֶר אוֹתִי, וְלָתֵת לִי זְמַן לְהַשְׁלִים תְּלִמּוּדֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁעֲדִין לֹא גִמַּרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עָזַב אוֹתִי מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, עַד שֶׁנָּתְנוּ לוֹ בְּמָקוֹמִי אֶת רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי הַזֶּקֶן שֶׁל מְקוֹדֵם, וְאָז עָזַב אוֹתִי.

כְּשֶׁרָאִיתֶם הַדְּמָעוֹת בְּפָנַי וְצָחוק בְּפִהּ, אוֹתֶם הַדְּמָעוֹת - שֶׁבְּכִיתִי מִפְּחָדוֹ שֶׁל מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, וְצָחַקְתִּי - מִשְׂמִיחַת הַשְּׂכִינָה, וְעַל שֶׁחָכּוּ לִי עַד זְמַן אַחֵר כְּדִי לְהוֹדִיעַ לִי מַה שֶׁגִּלְתִּי לָכֶם. וְלֹא יִשְׁנָתִי עַל יַד מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, אֲלֹא הַשְּׂאִירוּ עִמִּי אֶת רַבִּי אוֹשְׁעִיָא, וְעָמּוּ הוֹלֵךְ אֲנִי לְשֵׁם.

תְּמָהוּ הַחֲבָרִים, וְקָרְאוּ עָלָיו, (תהלים פד) "עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא מֵעֵין יִשִּׁיתוּהוּ גַם בְּרִכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה". "עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא" - זֶה רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי, שֶׁעָבַר עַל זֶה שֶׁל מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁהוּא עֵמֶק הַבְּכָא, שֶׁהוּא גֶרֶם בְּכִיָּה לְכָל הָעוֹלָם. "מֵעֵין יִשִּׁיתוּהוּ" - שֶׁהִנִּיחוּהוּ לְגַמֵּר אֶת תְּלִמּוּדוֹ, וְלִהְיוֹת מְעִיין בַּתּוֹרָה. לְפִיכָּהּ, גַּם "בְּרִכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה". אִם הַתּוֹרָה גּוֹרֶמֶת לוֹ חַיִּים, כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁגּוֹרֵס אוֹתָהּ גֵּרֶסָה וְלוֹמֵד אוֹתָהּ.

קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹחָנָן, (תהלים קיב) "זָרַח בַּחֲשֵׁךְ אוֹר לַיִשְׁרָיִם חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק". "זָרַח בַּחֲשֵׁךְ", מֵהוּ "חֲשֵׁךְ"? זֶהוּ מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁמִּחֲשֵׁיךְ אֶת פְּנֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְחֲשֵׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם". "אוֹר לַיִשְׁרָיִם" שֶׁמֵאִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיק הַזֶּה, רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי, אֶת אוֹר הַתּוֹרָה. וּמִי עוֹשֶׂה אֶת זֶה? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּקְרָא "חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק".

אָמַר לוֹ לְרַבִּי יוֹחָנָן: הִתְקַן דְּבַרְיָךְ, וְלֶךְ לְכַסְאָךְ שֶׁתִּקְנֶה לָךְ, שֶׁהָרִי שָׁנִים עָשָׂר מִהַחֲבָרִים יָבִאוּ בְּשִׁבְלֶךָ, וְאֲנִי רָאִיתִי מַה שֶׁלֹּא נָתְנוּ לִי רְשׁוֹת לְגִלּוֹת.

וְרָאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהִתְקַיֵּם תְּלִמּוּדֵם בְּיָדֶם. וְרָאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֵׁם. וְשִׁמְעֵתִי כְּרוֹז מְכַרִּיז בְּכָל יוֹם: אֲשַׁרְיָהֶם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם שֶׁמְזַפִּים בָּהּ אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם הַמְּעַבְרִים עַל מְדוּתֵיהֶם.

רָאִיתֶם, כְּשֶׁהֵייתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק, הַרְשׁוֹת נָתְנָה לְמִלְּאֶךְ הַמּוֹת לְהִבִּיא אוֹתִי, וְרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה אֲצִלִּי, וְלֹא נָתְנוּ לוֹ. וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמִּלְּאֶךְ הַמּוֹת, וְצָחַקְתִּי כְּשֶׁרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה שֶׁלֹּא נִוְתְּנָת לוֹ.

וְרָאִיתִי עַד שֶׁנוֹטְלִים אוֹתִי לְבֵית הַדִּין שֶׁשֵּׁם, וְרָאִיתִי כְּמַה צָבָאוֹת וּמְחַנּוֹת, שֵׁם כָּלֶם מִתְּעַסְקִים בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וּבִרְאֵשֵׁיהֶם סַנְדְּלָפוֹן בְּעַל הַפְּנִים, שֶׁקוֹשֵׁר קֶשְׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכַת אַחַת פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם שֶׁתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא נָתְנָה רְשׁוֹת לְקָרֵב לְרְאוֹתוֹ.

וְרָאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׂרִים מְמַנִּים לְפָנֵיהֶם, מֵהֶם סַנְגוּרִים עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטַגּוּרִים. נָטְלוּ וְקָרְבוּ אוֹתִי אֲלֵיהֶם. וְרָאִיתִי שֵׁם רַבִּים מִן הַחֲבָרִים.

אָמְרוּ לוֹ לְמִלְּאֶךְ הַמּוֹת: מַה זֶה מִבְּנֵי הָעוֹלָם אֲצִלְךָ? אָמַר לָהֶם: שֶׁלֹּא נִוְתְּנִים לִי לְהִמִּית אוֹתוֹ, וְקָרַבְתִּיו לְדִין. (אָמַר לָהֶם, הַיּוֹנָן דִּינּוּ! וְהִנִּחוּ אוֹתִי לְשִׁבְתָּ וְקָרְבוּ אוֹתִי לְדִין לְפָנַי שֶׁלֹּשָׁה סַנְהֶדְרִין שֶׁיְדוּנּוּ דִינִי, וְשִׁמְעֵתִי).

שִׁקְמוּ שְׁלֹשָׁה עֵדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מְצָאנוּ כִפֵּר, מְצָאנוּ כִפֵּר, וְהַעֲיָדוּ עָלַי שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תָּמִיד עַל מְדוּתִי. הִתְעַסְקוּ בְּדִינִי כָּל